

Ricardo Alcántara

Fils i tisoires

Il·lustracions de Rebeca Luciani

Des que vivien a la casa nova, la Raquel no semblava la mateixa. La nena s'havia tornat seriosa, callada, poruga... Era molt difícil veure-la contenta.

–Filla, què tens? –li preguntava la Margarida, la seva mare.

La petita la mirava fixament i li responia:

–No res.

Però no era veritat.

Tot i que no ho deia, alguna cosa
la amoïnava.

Per mirar d'animar-la, la
Margarida l'omplia de petons.

N'hi feia uns quants en una galta
i els mateixos a l'altra.

La Raquel li responia amb un somriure, però era un somriure trist. En algun racó del seu cos, hi amagava una pena molt grossa.

«Ni tan sols els petons aconseguixen alegrar-la», s'adonava la Margarida.

Per entendre el motiu d'un canvi tan gran, la mare li va preguntar:

–T'agrada la casa nova?

–Pse –va contestar la Raquel, i després va afegir:– És massa gran.

10

Però si s'haguessin canviat a un pis d'un pam, tampoc no li hauria agradat.

